

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 134/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. P., D., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaniach vedených pod sp. zn. 48 Er 2258/2007, Ex 2258/2007 a sp. zn. 48 Er 598/2008, Ex 127/2008 a namietaného porušenia práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom predsedu Okresného súdu Košice II v konaniach vedených pod sp. zn. 48 Er 2258/2007, Ex 2258/2007 a sp. zn. 48 Er 598/2008, Ex 127/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. februára 2010 doručená sťažnosť M. P., D. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 48 Er 2258/2007, Ex 2258/2007 a sp. zn. 48 Er 598/2008, Ex 127/2008 (ďalej aj „namietané konania“) a namietaného porušenia práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru postupom predsedu okresného súdu v namietaných konaniach.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 17. septembra 2007 pri návšteve banky náhodným spôsobom zistil, že má súdnym exekútorom zablokované peňažné účty. Následne na príslušnom exekútorskom úrade zistil, že sa proti nemu a jeho manželke vedie exekučné konanie pod sp. zn. 48 Er 2258/2007, Ex 2258/2007 o vymoženie sumy 7,5 mil. Sk s prísl. v prospech Ing. T. Sťažovateľ tvrdí, že exekučné konanie bolo začaté na základe sfalšovanej zmenky a následne nezákonného rozsudku samozvaného rozhodcu JUDr. Č.

Následne sťažovateľ 18. septembra 2007 spolu s manželkou podali trestné oznámenie *„a Úrad boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii Východ, Rastislavova 69, Košice vedie pod ČVS: PPZ-46/BPK-V-2008 trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin podvodu, ktorý dozoruje Špeciálna prokuratúra SR“*. Sťažovateľ zároveň podnikol aj iné príslušné kroky na zabezpečenie *„nevyhnutnej ochrany svojich práv a právom chránených záujmov“*:

- bolo začaté trestné stíhanie vo veci prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa osobou konajúcou v mene OS KE II pod ČVS: ORP-1500/4-OJP-KE-2009.

- bol ministerkou spravodlivosti Slovenskej republiky podpísaný návrh na začatie disciplinárneho konania proti menovanému súdnemu exekútorovi č. k. 1016/2009-52. ...“.

Nahliadnutím do súdneho spisu v októbri 2007 sťažovateľ zistil, že 12. septembra 2007 vyššia súdna úradníčka Mgr. K. (ďalej len „vyššia súdna úradníčka“) vydala súdnemu exekútorovi Mgr. H. poverenie č. 5803 039303* na vykonanie exekúcie, ktorý 14. septembra 2007 zablokoval peňažné účty sťažovateľa a jeho manželky, a 27. augusta 2007 bolo súdnym exekútorom zahájené exekučné konanie vedené pod sp. zn. 48 Er 2258/2007, Ex 2258/2007.

Podľa sťažovateľa v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 2258/07, Ex 2258/2007, ktoré bolo začaté 27. augusta 2007, v mene okresného súdu konala a rozhodovala vyššia súdna úradníčka, ktorá podľa sťažovateľa konala a rozhodovala neoprávnené a bez poverenia sudcu, čím porušila jeho základne práva na prerokovanie veci súdom zriadeným zákonom, na prejednanie záležitosti zákonným sudcom, a týmto aj jeho právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

Dňa 6. decembra 2007 na základe námietok sťažovateľa a jeho manželky okresný súd vyžiadal od rozhodcu originál rozhodcovského spisu, z ktorého podľa sťažovateľa bolo preukázané, že jeho námietky proti exekúcii z 29. októbra 2007 o tom, že v rozhodcovskom konaní, ktoré predchádzalo súdnemu exekučnému konaniu, došlo k porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľa a jeho manželky a samotné rozhodcovské konanie má závažné nedostatky nezlučiteľné so zásadou zákonnosti a spravodlivosti (absencia originálu rozhodcovskej doložky, nedoručenie žalobného návrhu povinným, uskutočnenie rozhodcovského konania bez vedomia povinných a pod.).

Osoby podozrivé zo zmenkového podvodu JUDr. Š. a Ing. T. boli na 20. december 2007 predvolané vyšetrovateľom pre účely predloženia originálov zmenky a rozhodcovskej doložky pre účely znaleckého skúmania. Na druhý deň, t. j. 21. decembra 2007, JUDr. Š. oznámil vyšetrovateľovi krádež údajných originálov zo svojho auta.

Dňa 27. decembra 2007 „tzv. oprávnený Ing. P. T. – druhý údajný majiteľ sfalšovanej zmenky, podal faxom návrh na zastavenie exekúcie, ktorý bol antidátumovaný

dňom 19. 12. 2007 (dátum pred výpoveďou u vyšetrovateľa), ktorý však osobne doručil súdu až 3. 1. 2008“.

Namiesto toho, aby sudca Mgr. G. F. , ktorému bol exekučný spis pod sp. zn. 48 Er 2258/07 pridelený, označil postup rozhodcu ako nezákonný a neústavný na základe zistených skutočností, a takto ochránil základne ľudské práva a záujmy manželov P., 4. januára 2008 vyššia súdna úradníčka v mene okresného súdu vydala uznesenie, „*ktorým vyhovel antidátumovanému podaniu tzv. oprávneného Ing. P. T. a exekúciu zastavila*“.

Dňa 15. februára 2008 „*tzv. oprávnený Ing. P. T.*“ vydanie predmetného uznesenia vyššou súdnou úradníčkou, a nie sudcom využil ako možnosť na odvolanie proti predmetnému uzneseniu, ktoré odôvodnil dvoma znaleckými posudkami. Tieto napadol sťažovateľ s manželkou na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky a Ministerstve spravodlivosti Českej republiky, ktoré sťažnosť uznali za dôvodnú, znalca G. vyškrtli zo zoznamu znalcov a proti sudcovi Vrchného soudu v Prahe bolo začaté disciplinárne konanie. Následne 12. marca 2008 podal Ing. P. T. definitívny a neodvolateľný návrh na zastavenie exekúcie v celom rozsahu, ktorému ale predchádzalo prevedenie jeho údajných práv na Ing. R. M..

Sudca Mgr. F. 14. marca 2008 vydal v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 2258/2007 uznesenie, ktorým vyhovel návrhu Ing. T. a exekúciu zastavil. Pred nadobudnutím právoplatnosti predmetného uznesenia (18. marca 2008) bolo proti sťažovateľovi a jeho manželke na základe uznesenia zo 14. marca 2008 začaté druhé exekučné konanie vedené pod sp. zn. 48 Er 598/2008, Ex 127/2008 na základe toho istého exekučného titulu.

Dňa 15. apríla 2008 vyššia súdna úradníčka, podľa sťažovateľa neoprávnene, bez poverenia sudcu vydala v prospech oprávneného Ing. M. poverenie č. 5803 045349* pre súdneho exekútora M. Z. O tomto exekučnom konaní sa sťažovateľ s manželkou dozvedeli nahliadnutím do súdneho spisu 15. apríla 2008.

Dňa 15. mája 2008 podal sťažovateľ s manželkou, a to každý samostatne, návrh na zrušenie poverenia vydaného vyššou súdnou úradníčkou pre exekútora a návrh na zastavenie exekúcie. Dňa 1. júla 2008 vyššia súdna úradníčka vydala uznesenie, ktorým zamietla námietky sťažovateľa a jeho manželky na zastavenie exekúcie a návrh na zrušenie poverenia pre exekútora. Podľa sťažovateľa vyššia súdna úradníčka okrem iných vecných

dôvodov opätovne konala a rozhodovala vo veci neoprávnene bez poverenia sudcu. Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie.

Dňa 21. júla 2008 vyššia súdna úradníčka vydala uznesenie, ktorým zamietla námietky sťažovateľa o miestnej nepríslušnosti okresného súdu napriek tomu, že okresný súd začal konanie v čase, keď preukázateľne vedel, že miestne príslušným súdom pre sťažovateľa a jeho manželku je Okresný súd Košice-okolie.

Po odvolaní sťažovateľa proti uvedeným uzneseniam vyššia súdna úradníčka začala vedome spôsobiť prieťahy v konaní, účelovo vytvárať množstvo nadbytočných úkonov a iných obštrukcií, robila všetko preto, aby sa exekučná vec vedená pod sp. zn. 48 Er/598/2008, Ex 127/2008 neriešila, so zrejmovou snahou vec neuzavrieť, čím dlhšie ju držať otvorenú na okresnom súde a spis z tohto dôvodu napriek žiadostiam iným štátnym orgánom neposkytnúť.

Sťažovateľ aj jeho manželka samostatne listami z 27. februára 2008 požiadali predsedu okresného súdu o oznámenie mena vyššieho súdneho úradníka, oznámenie zákonného ustanovenia pre konanie vyššieho súdneho úradníka a uvedenie rozsahu právomoci vyššieho súdneho úradníka konajúceho v namietanom exekučnom konaní. Predseda okresného súdu listami sp. zn. Spr. 41/2009 doručenými sťažovateľovi a jeho manželke 25. marca 2009 a 29. marca 2009 odpovedal na ich dožiadanie.

Podľa sťažovateľa odpoveď predsedu okresného súdu bola zmätočná, rozvrh práce okresného súdu na rok 2007, 2008 a 2009 nebol v súlade so zákonom č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2003 Z. z.“), neobsahoval poverenie pre vyššiu súdnu úradníčku od zákonného sudcu Mgr. F.

Sťažovateľ v snahe presvedčiť sa o správnosti svojich zistení požiadal predsedu okresného súdu o informáciu, či rozvrh práce okresného súdu zverejnený na web stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky obsahuje všetky informácie. Predseda okresného súdu sťažovateľovi listom sp. zn. Spr. 79/2009 doručeným mu 22. mája 2009 oznámil, že *„Rozvrh práce Okresného súdu Košice II., ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok v znení dodatkov, je uverejnený na webovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky www.justice.gov.sk.“*

Vzhľadom na vzniknutú situáciu pre zabezpečenie ochrany svojich záujmov sa sťažovateľ s manželkou obrátili na Národnú radu Slovenskej republiky, od ktorej si vyžiadali dôvodovú správu k zákonu č. 549/2003 Z. z., a obrátili sa aj na expertov v oblasti exekučného práva, občianskeho práva a v oblasti ochrany základných ľudských práv a slobôd.

Sťažovateľ sa usiloval o zabezpečenie si svojich práv a zabezpečenie nápravy v označených exekučných konaniach od predsedu okresného súdu a predsedu Krajského súdu v Košiciach (jeho sťažnosť bola listom predsedu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. Spr. 235/09 z 21. januára 2010 označená za nedôvodnú), žiadnej nápravy sa však nedočkal.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základných práv zaručených v čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 48 Er 2258/2007, Ex 2258/2007 a sp. zn. 48 Er 598/2008, Ex 127/2008 a porušenie jeho práva zaručeného v čl. 13 dohovoru postupom predsedu okresného súdu v namietaných konaniach, zrušil poverenie pre súdneho exekútora č. 5803 039303* z 12. septembra 2007, uznesenie okresného súdu zo 4. januára 2008, poverenie pre súdneho exekútora č. 5803 045349* z 15. apríla 2008, uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie z 1. júla 2008 a uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu miestnej nepríslušnosti z 21. júla 2008 a priznal mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 40 000 €, ktoré mu je okresný súd povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od vyhlásenia nálezu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie vecí zákonným sudcom zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 48 Er 2258/2007, Ex 2258/2007 a sp. zn. 48 Er 598/2008, Ex 127/2008 a porušenie práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru postupom predsedu okresného súdu v označených konaniach.

1. Sťažovateľ namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 2258/2007, Ex 2258/2007.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Konanie vedené okresným súdom bolo v merite veci ukončené uznesením sp. zn. 48 Er 2258/2007 (Ex 2258/07) zo 14. marca 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť 4. apríla 2008. O trovách konania okresný súd rozhodol uznesením sp. zn. 48 Er 2258/07 (Ex 2258/07) zo 6. mája 2008, ktorého 1. výrok nadobudol právoplatnosť 2. augusta 2008 a 2. výrok 13. mája 2009. Sťažnosť bola doručená ústavnému súde 8. februára 2010, takže už uplynula lehota v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú podľa čl. 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažovateľ namietal porušenie označených práv postupom okresného súdu aj v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 598/2008, Ex 127/2008 poverením pre súdneho exekútora č. 5803 045349* z 15. apríla 2008, uznesením okresného súdu z 1. júla 2008 (zamietnutie námietky na zastavenie exekučného konania) a uznesením okresného súdu z 21. júla 2008 (zamietnutie námietky o miestnej nepríslušnosti okresného súdu).

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Významnou ústavnou podmienkou limitujúcou rozhodovaciu právomoc ústavného súdu v konaní o sťažnostiach fyzickej osoby alebo právnickej osoby vyjadrenou v čl. 127 ústavy je, že o ochrane základných práv alebo slobôd sťažovateľa, porušenie ktorých namieta pred ústavným súdom, nerozhoduje iný súd.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa preto zaoberal aj otázkou, či účinnú ochranu základného práva, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal, neposkytujú všeobecné súdy na základe takých právnych prostriedkoch nápravy, ktoré je možné súčasne považovať za účinné právne prostriedky ochrany namietaného porušenia jeho základného práva (čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Na základe poučenia okresného súdu v napadnutých uzneseniach mohol sťažovateľ v lehote 15 dní od ich doručenia proti nim podať odvolanie. Z obsahu sťažnosti však nevyplýva a sťažovateľ to ani netvrdí, že odvolanie proti napadnutým uzneseniam podal.

Ak sťažovateľ tvrdí, že využil všetky zákonné možnosti na domáhanie sa ochrany svojho ústavného práva, a nemá inú možnosť sa týchto domôcť len na ústavnom súde, nie je to pravda, pretože bol oprávnený, ale aj povinný, vzhľadom na princíp subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy) využiť právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu základných práv poskytuje. Takým právnym prostriedkom je podľa názoru ústavného súdu a konštantnej súdnej praxe odvolanie.

Nevyužitie tohto právneho prostriedku ochrany označeného základného práva sťažovateľa nemožno nahrádzať sťažnosťou podanou ústavnému súdu. Preto ústavný súd sťažnosť odmietol pri jej predbežnom prerokovaní pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec ústavný súd poznamenáva, že sťažnosť vzhľadom na jej doručenie ústavnému súdu 8. februára 2010 mohla byť v tejto časti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde odmietnutá aj ako podaná oneskorene.

K sťažnosti v časti namietajúcej porušenie označených práv poverením súdneho exekútora okresným súdom ústavný súd uvádza, že sťažovateľ podal návrh na zastavenie exekučného konania, súčasťou ktorého je aj poverenie na jeho výkon. Návrh bol uznesením okresného súdu z 1. júla 2008 zamietnutý. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ využil účinný prostriedok nápravy, a preto vzhľadom na princíp subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy) ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho práva na účinné prostriedky nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru postupom predsedu okresného súdu v namietaných konaniach vo veci vybavenia jeho sťažností.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Pri vybavení sťažnosti a prešetrení vybavenia sťažnosti podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) ide o postup administratívneho charakteru, ktorý sa riadi len uvedeným právnym predpisom, resp. zákonom č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov, pretože je vyňatý aj spod pôsobnosti právnych predpisov v správnom

konaní. Táto špecifická oblasť preto nespadá pod garancie práv zaručených v čl. 6 a čl. 13 dohovoru.

To znamená, že postup pri vybavovaní sťažností, resp. prešetrení ich vybavenia podľa zákona o súdoch v nijakom prípade nemožno považovať *ratione materiae* za súčasť práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2010